

VERSLAG KERNGROEP VERGADERING 26 JANUARI 1980

Was de PPR maar een wat minder "vriendelijke" partij, dan zouden de kerngroepvergaderingen misschien weer wat levendiger worden. Van de januari vergadering die zich traag, sloom, monotoon voortzwoogde langs een lange agenda is het slechts weggelegd voor mensen met grote lyrische talenten nog een boeiend en lezenwaardig verslag op te stellen. Uw verslaggever moet echter met zijn talenten woekeren en zal zich daarom beperken tot een summier zakelijk verslag. Aanwezig waren de kerngroepleden Wim Tigges en Jaap de Jong, het plaatsvervangend lid Karel van Kesteren en de haagse bestuurder Jack Verduyn Lunel. De verantwoordingen van de themagroep Vrede en van de Tweede Kamer gaven geen aanleiding tot haagse interventies. Voor de fractie hadden we oorspronkelijk nog wel een paar zeurvraagsjes in petto, maar onder druk van de Koude Oorlog in Afghanistan ontstond zo een gezinde sfeer dat we het maar lieten lopen.

Bij de bestuursverantwoording stelde Jaap vragen naar de verdere procedure rond de beleidsnota, uiteindelijk kreeg hij de toezegging dat tijdig in PPRAK een overzicht gepubliceerd zal worden van de ingezonden reakties. Verder vroeg hij of de kommissie die het functioneren van de landelijke themagroepen bestudeert ook de mogelijkheid van opheffing op haar agenda had staan. Dat was niet bij voorbaat uitgesloten, zo bleek.

Wim Tigges deed als suggestie voor een inhoudelijke discussie die de kerngroep dit jaar moet hebben een onderwerp uit de sociaal-ekonomische problematiek te nemen, b.v. loon en inkomensbeleid, maar dan wel toegespits op de konkrete keuzen die nu, in 1980 genomen moeten worden. Geen wazige toekomstvisies dus. Deze suggestie, met alle andere zal door de kerngroepkommissie meegenomen worden. Afwachten dus. Er waren een groot aantal moties ingediend n.a.v. de russische inval in Afghanistan en de Amerikaanse boycot van de olympische spelen. Tijdens de discussies hierover deed Jaap een oproep ons niet in de hoek te laten dringen van de selektieve verontwaardiging; alleen de linkse partij n zijn niet selektief verontwaardigd.

SOLOMON MAHLANGU

Op 6 april 1979, ruim een jaar geleden, werd 's morgens in alle vroegte in de gevangenis van Pretoria de jonge strijder van Ukhonto We Sizwe, Solomon Mahlangu, opgehangen. Ruim een jaar geleden worden overal in de wereld protestakties voor Mahlangu gevoerd; nu komt het erop aan het leven van James Mange te redden. De Anti-Apartheids Beweging Nederland zal alles doen dat in haar vermogen ligt om het ANC in de campagne voor James Mange en alle andere gevangengenomen vrijheidsstrijders te steunen.

Wij moeten ons dus ook niet in de verdediging laten drukken. Wel verplicht dat tot grote alertheid, de linkse partijen zullen dus altijd als eersten moeten reageren. Het samenwerken in brede nationale verontwaardigings fronten is dan te verwerpen, i.p. daarvan alleen samenwerken met die partijen die je meestal tegenkomt als het om mensenrechten gaat. Juist in de hetze-achtige sfeer van het moment is het inbrengen van een eigen geluid, hoogst noodzakelijk om de publieke discussie tenminste nog een beetje open te houden. Haagse kern-groepleden steunden later de motie van het partijbestuur, die onder-tussen in de PPRAK is gepubliceerd. Bij de bespreking van een brief van het AC Nijmegen, m.a.v. behandeling onderwijsstuk op het laatste kongres, voerde Wim Tigges, die daarbij nogal betrokken was, persoonlijk het woord. Hoewel hij de strekking in grote lijnen wel eens was probeerde hij vanuit de wijze van tot standkoming een aantal punten toch toe te lichten en te nuanceren.

Bij de verantwoording van de themagroep Vrede probeerde verslaggever zijn rethorische talenten nog eens uit. Pijnlijk in de prioriteit vaststelling punten als verbreding van de themagroep en m.n. het bijdragen aan discussies in de partij. Daar tegen lijkt het aksent te liggen op het eigen voortbestaan en vooral op het produceren van nota's, die dan vaak een verlengde lijken te zijn van wat eerder werd gekenschetst als PPR diplomatie. Daarna mocht Karel van Kesteren als kandidaat voorzitter van de themagroep zijn persoonlijke beleidsvoornemens ontvouwen, hetgeen hem op een benoeming bij algemen stemmen kwam te staan.

Jaap de Jong.

